

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 258. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065594608/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Sidst han hørtes fra, var ved Döbelns Retræte over Ålandshavet, i den store Forvirring på Signildskær, under Drønet af v. Knorrings fremvæltende Russere, i Branden af Magasinerne og Skriget af de plyndrende, svenske Officerer og Menige, under Trommehvirvlerne og Dødsralningen af Kammeraterne, der efter Ugers sneblinde Flugt og Sult nu brændte levende op i Flamme-Søer af antændt Brændevin.

Led han Døden dér, i denne eneste Overflod, der stedse var de svenske Hære beredt, Kommandoens eneste Nåde? Eller myrdedes han af fjendske Bønder, i en øde Pørte? Tog Ålandshavets Is ham? tabte han i Snestormen Kammerater og Spor og døde med Hovedet mod et Isbjerg? Indhæntedes han af Kurnows Kosækker eller – eller – gav han sig, af egen Drift, som de af Karolinerne, hvis Navne kun hviskedes af Grev Jobs gamle Fæller sene Aftner ved Brændebålet her på Djursäter, over til hin uhyre Uvejrsky, der fra Tidernes Morgen havde hængt over Sverrigs Grænse, åndet sin Hagelkulde på hver Rude og krævet hvert Slægtleds Blomst? Blev han, Broderen til Helte, Forræder?

Forræder? Sand igen: lidet fatter »Bjærgetos Børn deres Fader! Tog ikke Seibrant, der skræmtes af sin Barnesøvn ved de sidste Karolineres Mareskrig, ved Stanken af deres Sår, ved Duaket af deres Krykker – Seibrant, den yngste Broder, der mødte tvende ældres Lig på den Trappe, hvorad de havde danset ud, øre af Ungløm og Glæde, *just* »Bjærgetos Lære bogstavelig: søgte sig Hjem hos Jærnet: hos den Stærkeste?

Dog nej – han forsvandt i hin Sky, som de Tusinde andre – og hans Navn ristedes på »Bjærgetos Æresminde, Gravmælet over dem, som det ofrede til Skyen – og sig selv.

Men Steffan – forlangte det da ikke ham eller hans? var det møt omsider eller for en Tid? Var han og hans Slægt ikke også »Bjærgetos Børn, bestemte af dets Vilje, til dets Ære?

O Gud jo! Hin Ild over Porsberg, Sukket fra dets Gruber: fra hine andre Grave, navnløse, ej under Tempel eller Kube, men i Jordens Lønligste, i sammenstyrtede Stoller, i igenfaldne Orter – eller under det tynde, jærntøde Lag på Filipstad og Gåsboen Kirkegård – hin anden Hær af Navnebrændte, der på Basunens Dag skulde rejse deres eneste Uforgængelige: deres Skeletter, rensede for det egenkærlige Kød, vanskabte af Slid og vanføre af Amputationer, som uforkasteli-